

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2019. június 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt K.Gy.ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. november 22. napján kelt 20.B.98/2017/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 3 (három) év 10 (tíz) hónapra enyhíti.

K.Gy.vádlott személyazonosító igazolvány száma:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a 2018. november 22. napján kihirdetett 20.B.98/2017/25.számú ítéletével K.Gy.vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160.§ (1) bek.) Ezért öt 5 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyészség a vádlott terhére, - a cselekmény embertelen elkövetési módjára és kiemelkedő társadalomra veszélyességére figyelemmel - büntetés súlyosításáért, a vádlott felmentésért, védője elsősorban felmentésért, másodsorban eltérő tényállás és minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.822/2018/1. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett elsőfokú ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi oldalról bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Jelezte, hogy a védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a másodfokú felülbírálat a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján teljes körű. A Be. 598.§ (2) bekezdése szerinti tanácsülésen történő másodfokú felülbírálatra tett indítványt azzal, hogy tárgyalás, illetve nyilvános ülés kitűzését nem kéri, az esetleges kitűzésre kerülő nyilvános ülésen az ügyészség nem vesz részt. Álláspontja szerint a törvényszék az ügy tárgyalása során a perrendi szabályokat betartotta, a tényállást megfelelő körben, kellő alapossgal felderítette, a bizonyítékokat összegyűjtötte, azokat irathűen mutatta be, okszerűen értékelte, és erről megfelelő részletességgel számot is adott. Ekként a tényállás döntően megalapozott, csupán az indokolás személyi részében rögzítettek igényelnek kiegészítést a Dabasi Járásbíróság 5.B.405/2016/38. számú ítéletével kapcsolatos adatokkal.

A vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű és a minősítés törvényes. A büntetést befolyásoló körülményeket azonban a törvényszék – annak ellenére, hogy azokat hiánytalanul vette számba – nem súlyuknak megfelelően értékelte. Az elbírált bűncselekmény tárgyi súlya, a különös kegyetlenséget megközelítő elkövetési mód a törvényi minimumnál lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását indokolja. Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát lényeges tartamban súlyosítsa.

A másodfokú eljárásban a vádlott új védőt hatalmazott meg, aki a kitűzött fellebbezési nyilvános ülés előtt születés anyakönyvi kivonattal igazolta annak tényét, hogy 2018. október 15. napján megszületett a vádlott és F.V. K.H.Gy.nevű gyermeke. Házi orvosi igazolást csatolt arról, hogy a vádlott 72 éves édesapja ágyban fekvő beteg, 24 órás ápolásra szorul. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság az ügyben tartson tárgyalást és azon a vádlott élettársát, F.V.-t tanúként hallgassa ki, tekintettel arra, hogy nevezett az elsőfokú eljárásban a tanúvallomást – mint a vádlott hozzátartozója – megtagadta – időközben azonban úgy határozott, hogy az ügyben vallomást kíván tenni. Ennek alátámasztására csatolta F.V. ezt alátámasztó nyilatkozatát is. Bizonyítási indítványa kapcsán előadta azt is, hogy meghatalmazása az ügyben 2019. május 27. napján kelt, így korábban az indítvány előterjesztésére nem volt lehetősége.

A meghatalmazott védő a másodfokú nyilvános ülésen F.V.tanúkénti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát fenntartotta, indítványozta továbbá G.J.I. sértett folytatólagos tanúkénti kihallgatását a vád tárgyává tett cselekmény idején a vádlott ingatlanában lakó Cs.keresztnevű személlyel való viszonyára, a cselekményt megelőző időszakban történetekre vonatkozóan. Előadta azt is, hogy az indítványozott újabb bizonyítás védenca védekezésének alátámasztására alkalmas és akár felmentéshez is vezethet. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a védői bizonyítási indítványait elutasította.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet tényállása felderítetlensége miatt megalapozatlan, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításához, ennek hiányában felmentéséhez kell vezessen. Az elsőfokú bíróság egyoldalúan folytatta le a bizonyítási eljárást, kizárólag a vádat alátámasztó bizonyítékokat értékelte. A büntetőügy irataiból megállapítható, hogy a sértettnél észlelt orrcsonttörés nem friss sérülés volt, ebből adódóan a sértett cselekménnyel összefüggésben keletkezett sérülései közt az orrcsonttörésre utalás is megalapozatlan, noha azt a szakvélemény maga is friss sérülésként kezelte és ezt a törvényszék is elfogadta. Annak vizsgálata is elmaradt, hogy ez a korábbi orrcsonttörés mikor és milyen körülmények között keletkezett, a sértett szenvedhetett-e korábban sérülést, azoknak a jelen cselekményre vonatkozóan lehetett-e szerepe. A sértett nem szavahihető. Alkoholmérgezést állapítottak meg nála, miközben saját nyilatkozata szerint csak keveset ivott. A vallomások szerint a vádlott a presszóból 19 óra 30 perckor távozott. Hazaérkezésekor már ott volt a sértett aki koválygott. Ekkor a vádlott a gyermekével volt, annak szeme láttára pedig nem bántalmazhatta a sértettet. Nem vizsgálta a törvényszék annak lehetőségét sem, hogy volt-e másnak lehetősége vagy indoka a sértett bántalmazására, ez irányban nyomozás sem folyt. Nem zárható ki annak lehetősége, hogy a sértett sérüléseit Kaincz József vagy a cselekmény idején a vele egy ingatlanban lakó Csaba nevű személy is okozhatta. Ha pedig a sértettet más bántalmazta a vádlott nem is volt abban a helyzetben, hogy állapotát felismerje. Rámutatott továbbá, hogy a vádlott tehetett volna olyan irányú vallomást, mely felelőssége enyhébb elbírálásához vezetett volna, az ügyben azonban teljes mértékben ártatlan, a sértettet nem is

bántalmazta. Összességében tehát a rendelkezése álló adatok alapján a másként történés lehetősége nem zárható ki, így elsődlegesen a vádlott felmentésére tett indítványt.

Másodlagos indítványában felhívta a figyelmet arra, hogy a cselekmény minősítése az irányadó tényállás mellett sem áll összhangban a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatában foglaltakkal. Nem került sor eszközhasználatra, a szubjektív oldalon pedig hiányzik a sértett esetleges megölésére, életének kioltására irányuló vádlotti kijelentés. Összevetve az ügy összes bizonyított adatát és körülményét, védence terhére az irányadó tényállás mellett is legfeljebb életveszélyt okozó testi sértés büntette róható, ami lényegesen enyhébb elbírálást tesz lehetővé. Kiemelte, hogy tévesen utalt a törvényszék az elsőfokú ítélet 11. oldalán a halmazati büntetés tételkeretére is, védence terhére az ügyesség sem rótt halmazatban álló bűncselekményeket, a kiszabott büntetés tehát eltúlzott. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélőtábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítse, a büntetését lényegesen enyhítse.

A vádlott a felszólalásában és az utolsó szó jogán egyaránt kitartott amellett, hogy nem bántalmazta a sértettet, neki semmilyen sérülést nem okozott. Csabával gyakran összeverekedtek, folyamatos harcban álltak. Összességében ártatlanságának adott hangot.

A szabadságvesztés büntetés enyhítését célzó védelmi fellebbezések alaposak, egyebekben a fellebbezések minden irányban alaptalanok.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta. Az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezéséhez vezető a Be. 607.-608.§-ában meghatározott, valamint az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Betartotta a bizonyítás törvényességével kapcsolatos lényeges eljárási rendelkezéseket is, a terhelt, a tanúk és a szakértő figyelmeztetései törvényesek voltak, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. A bizonyítási eljárás során az észrevételezés, indítványtétel és kérdésfeltevés jogát biztosította. Nem sértett eljárási szabályt akkor sem, amikor a 2018. május 02. napjára tűzött tárgyalást a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent vádlott távollétében is megtartotta, az 1998. évi XIX. törvény 281.§ (5) bekezdésében írtak ugyanis nemcsak a folytatólagos tárgyaláson, hanem akkor is alkalmazhatók, ha a vádlott bíróság általi kihallgatására korábban még nem került sor. (BH.2012.61.)

Ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett. Az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat maradéktalanul beszerezte. Kihallgatta a vádlottat, az eljárás korábbi szakaszában gyanúsítottként, illetve tanúként tett vallomásait felolvasta, az ellentmondások okaira nyilatkoztatta. A távollétében megtartott tárgyaláson kihallgatott G.B.tárgyaláson és a nyomozás során tett vallomásait, valamint dr. T.K. orvosszakértő szakvéleményét és kiegészítő szakvéleményét, és a szakértő tárgyaláson tett előadását a 2018. szeptember 26. napján tartott tárgyaláson a vádlottal is ismertette. Tanúként hallgatta ki a vádlottal a sértett keresésére induló Cs.G-t.a Gödör söröző pultosát Sz.J.-t továbbá K. J.t., akit a sértett a vádbeli események előtt a vádlott gépkocsijával hazaszállított. E tanúk eljárás korábbi szakaszában tett vallomását is a tárgyalás anyagává tette, az eltérésekre az érintetteket nyilatkoztatta. A releváns okirati

bizonyítékokat továbbá a nyomozás során beszerzett elmeorvos- és pszichológus szakértői véleményeket ugyancsak ismertette. A törvényszék 20.B.98/2017/11. sorszámú jegyzőkönyve alapján tény, hogy F.V.-t.a bíróság tanúként idézte, nevezett a 2018. május 02. napján tartott tárgyaláson azonban a vallomástételt – mint a vádlott hozzátartozója – a törvényes figyelmeztetéseket követően megtagadta. Ebből kifolyólag a tanú vallomásainak bizonyítékként történő értékelésére nem kerülhetett sor. Ugyanakkor a védő által a másodfokú eljárásban csatolt nyilatkozat szerint F.V. a másodfokú eljárásban már vallomást kívánt tenni, vallomása ekként az ügyben új bizonyíték képezne. A Be. 594.§-a alapján azonban a másodfokú eljárásban a bizonyítás felvételének általános előfeltétele az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága. Miután pedig a F.V.-el együtt lévő, F.V. és a vádlott telefonbeszélgetésénél jelenlévő és annak tartalmáról F.V.-től nyomban értesülő, az ügyben – szemben F.V.-nel – érdektelen G.B.tanú kihallgatására sor került, továbbá rendelkezésre áll F.V.-nek mentőszolgálatához intézett segélyhívásának leírata is, a tényállás felderítetlenségi hibában nem szenved, a tanú kihallgatása szükségtelen, az kizárólag az eljárás elhúzódásához vezetne. G.J.I. sértett tanúkénti kihallgatása az ügyben az elsőfokú eljárás során megtörtént, arra az eljárási szabályok megtartásával került sor, vallomása új bizonyítékot sem képez, a tényállás felderítetlenségi hibában e körben sem szenved, így a bizonyítás felvétele ez esetben sem volt indokolt. A Cs.keresztnevű személlyel kapcsolatban megjegyzendő, hogy – amellett, hogy azonosításához szükséges adatai, neve, elérhetősége egyáltalán nem állnak rendelkezésre – hogy az Örkényi Rendőrőrs 2017. február 11-i jelentése szerint a „Cs.” nevű süketnéma román személy az intézkedéskor nem tartózkodott az ingatlanon, jellemzően csak reggel vagy hajnalban ér haza, mert egész nap elmegy dolgozni és máshol alszik ilyenkor. A rendőri jelentésben írtak pedig összhangban állnak G.J.I.tanúként tett vallomásával, aki a nyomozás során a 2017. július 25. napján történt tanúkihallgatása során elmondta, hogy: „ Cs.is ott volt aznap reggel..., de aztán valamikor még délelőtt el kellett mennie dolgozni valahova, aztán aznap már nem is találkoztunk, sőt azóta is csak egyszer, amikor jött az összekészített ruhájáért.” (nyom.ir. 510.o) Nevezett bűncselekményben játszott szerepe tehát kizárható. Mindezek alapján az ítéletábra a védő által a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályai tehát nem merült fel.

Az ítéletnek a vádlott személyi körülményei körében tett megállapításai azonban kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak. K.Gy.vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata, továbbá a védő által csatolt okiratok, valamint a bűnügyi nyilvántartás alapján ezért az ítéletábra az ítélet II. pontjában rögzítetteket annyiban helyesbíti, hogy:

A vádlott az EU-Ker. Kft. ügyvezetőjeként dolgozik, tehergépkocsit vezet. Élettársa F.V., aki nem áll munkaviszonyban. Gyermekai egyike, aki 20 éves, úgynevezett Down-szindrómában szenved, egy további 7 hónapos és 13 esztendőes gyermeke van. 7 hónapos gyermekét élettársával közös háztartásban neveli, két másik gyermeke a szünetek felét és minden második hétvégét nála tölti. Idős édesapját, valamint élettársa beteg édesanyját és öccsét is ő tartja el. Gyermektartásdíjat volt élettársi kapcsolatban született gyermeke után 2017. óta nem fizet. Kb. 200 ezer forint és további 2 millió forint hiteltartozása van, melyeket anyagi fedezet híján szintén nem fizet. Volt házastársával közös ingatlanban lakik, aminek fele része áll tulajdonában. Az említett Kft-ben van egy teherautója, egyéb vagyona nincs. Cukorbeteg, vérhígító és értágító gyógyszert szed, köldöksérve van, amellyel kapcsolatban műtétre vár. Az eltartásában lévő apja is beteg, az ő ápolásába is besegít. Húga Dabason él, de nem tartják a kapcsolatot.

A jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmények idején büntetlen előéletű. Időközben azonban a Dabasi Járásbíróság a 2017. április 11. napján kelt és jogerős 5.B. 405/2016/38. számú ítéletével

hamis tanúzás büntette, maradandó fogyatékossgot eredményező közúti baleset gondatlan okozásának vétsége, továbbá bűnpártolás vétsége miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. (elkövetési idő: 2013.07.09. és 2013.06.14.)

A részben mérlegeléssel megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 592.§ (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban az ügyiratok tartalmával ellentétesen tartalmazza, hogy a sértett a bántalmazással összefüggésben orrcsonttörést szenvedett, továbbá azt is, hogy a sértetten a kórházba szállítást követően életmentő műtétet hajtottak végre. Nem jelöli meg az elszenvedett sérülések közül a közvetlen életveszélyt okozó sérüléseket. Az ítélet ezért a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és c) pontja alapján részlegesen megalapozatlan.

E hiányosságok a Be. 593.§ (1) bekezdése alapján a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján maradéktalanul kiküszöbölhetők, az elsőfokú ítélet ezen hibái a felülbírálat során is orvosolhatóak voltak. E megállapításokat az ítéletábra a fentiek alapján a Péterfy Sándor utcai Kórház-Rendelőintézet és Baleseti Központ orvosi látlet és véleménye (nyom.ir. 207-211.o), továbbá a zárójelentés (nyom.ir. 271.o) adatai alapján a tényállásból kirekeszti. Míg az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján (nyom.ir. 429.o) az ítélet 3. oldal 6. bekezdésének első mondatát követően a tényállást azzal egészíti ki, hogy:

A keményburok alatti bevérvzés, lágyburki bevérvzés, többgócú agyroncsolódás és traumás agyvizenyő a sértettnél közvetlen életveszélyes állapotot eredményeztek.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Budapest Környéki Törvényszék eleget tett indokolási kötelezettségének is. Ítélete 3-9. oldalán részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, a terhelti védekezést mely körben és milyen okokból vetette el. A vádlott (nyom.ir. 603.o), ahogyan Cs.G. (nyom.ir. 488.o) is arról számolt be, hogy a sértetten sérülést K.J.-től történt eljövételét követően sem látott, a sértett gépkocsit vezetett, következképpen K.J.esetleges szerepe a sérülései kialakulásában kizárható. Ezzel szemben Cs.G.tanúvallomásában számot adott a vádlott rendkívül felindult állapotáról és arról, hogy a sértettet a gépkocsiból kirángatta, majd őt trágár szavakkal szidalmazva a gépkocsi rakterébe lökte. (nyom.ir. 488.o). Ezt követően a vádlott és a sértett - a vádlott által sem vitatottan – a H. L.úti ingatlanra visszamentek. Tény, hogy a vádlott és a sértett között ezután történetekre közvetlen bizonyíték nem áll rendelkezésre, az ingatlanon talált vérnyomok, továbbá a vádlott telefonon tett – a sértett bántalmazását elismerő – kijelentései alapján azonban a másodfokú bíróság szerint is ítéleti bizonyossággal állapítható meg, hogy G.J.I. sérüléseit K.Gy.okozta. A sértett vallomásából – miszerint a Cs.nevű személy ekkor nem tartózkodott a helyszínen - különös figyelemmel a vádlottat egyébként menteni igyekvő előadására, és arra, hogy a szemle során takarításra, a nyomok eltüntetésére irányuló tevékenység is észlelhető volt (mely ugyancsak nem kívülálló elkövetőre utal) a sértett más által történt bántalmazásának lehetősége a védői érveléssel szemben ítéleti bizonyossággal kizárható. Az orvosszakértői vélemény alapján az erőbehatások rendbelisége és mértéke és az azokkal okozati összefüggésben keletkezett sérülések köre is aggálytalanul rögzíthető volt. Helyesen utalt azonban a védelem arra, hogy a látlet is idősült orrcsonttörést rögzített, következképpen e körben a téves ténybeli alaphól kiinduló szakértői vélemény sem megalapozott. Tekintettel azonban arra, hogy a látlet az orr vérvő sérülését ettől függetlenül rögzíti, azaz a kérdéses testtájékot erőbehatást ez esetben is szükségszerűen érte, az életveszélyes sérüléseket, a többgócú agyzúzódást pedig többrendbeli nagy erejű erőbehatás okozta,

e ténynek az ügy érdemére a tényállás kismértékű korrekcióján túli kihatása nem volt. Észlelte az ítélőtábla azt is, hogy a sértetten műtéti beavatkozásra a zárójelentés szerint nem került sor, ezért ezt az iratellenes megállapítást ugyancsak mellőzte. Ennek ellenére nem vált megalapozatlanná az az ítéleti megállapítás, hogy a sértett halálát a szakszerű orvosi beavatkozás mentette meg. Az orvosszakértői vélemény alapján ugyanis a sértett nem kétségesen közvetlen életveszélyes állapotban volt, az iratokból pedig megállapítható, hogy az egyébként krónikus alkoholizmusban is szenvedő sértett sorsszerű megbetegedésén kívül az őt ért traumát is a kikerkező mentők, majd pedig a sürgősségi betegellátás hátrította el, többek között úgynevezett intubációval, azaz a légutak szabadon tételével történő légadagolással, valamint thrombocyták, azaz vérlemezkék kívülről történő bejuttatásával. Az eszméletlen önmentésre képtelen sértett halála ezeken túl a kihülés miatt is bekövetkezett volna. Testhőmérséklete megtalálásakor már 34 Celsius fokra zuhant.

A megalapozott tényállás mellett a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések kizárólag a terhelti védekezés elfogadását célozták, és ekként a bizonyítékok mérlegelését támadták. A törvényen alapuló, irányadó gyakorlat értelmében megalapozott elsőfokú tényállás és az indokolási kötelezettség teljesítése esetén azonban nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére. Ebből következik, hogy a kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadó és ezen keresztül felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Az immár mindenben megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság kellően megindokolt és helyes következtetést vont le a vádlott bűnösségére és nem tévedett akkor sem, mikor az egyébként közismert anyagi jogi problémaként jelentkező elhatárolási kérdésben is szilárd álláspontot foglalt el. A Kúria 3/2013. BJE. kiemelte, hogy a gyakorlatban rendszerint komoly problémát okoz az emberölés büntettének kísérlete és az életveszélyt okozó testi sértés büntette mint az adott bűncselekmények minősítésének elhatárolása.

Ezt az elhatárolást az elsőfokú bíróság megalapozottan és helyes anyagi jogi alapon végezte el, ebben a körben indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett, következésképpen a bűncselekmény minősítése is megfelel a törvénynek. A fejre irányzott, többrendbeli, nagy erejű öklütéssel életveszélyes koponyasérülést okozó vádlott a bántalmazása hatására eszméletlenné váló sértettet fagyponthoz közeli hőmérsékleten ellátatlanul, sorsára hagyta, így nemcsak a kialakuló életveszélyes állapottal, hanem a sértett előre látható halálával szemben is teljes közömbösséget tanúsított, az általa elindított okfolyamat ezen kimenetelére belenyugodott, így cselekménye a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő eshetőleges szándékkal megvalósított emberölés megállapítására alkalmas. A bűncselekmény kísérleti szakban csak azért rekedt, mert a vádlott élettársa és G.B.– éppen azért, mert a sértett kihülésének lehetősége bennük is felmerült – a mentőket értesítette, így a sértett halála nem következett be. Az enyhébb minősítést célzó fellebbezések mindezek alapján eredményre ugyancsak nem vezethettek.

A büntetékiszabási körülményeket a törvényszék alapvetően helyesen tárta fel. További enyhítő körülmény azonban, hogy a vádlott időközben további egy kiskorú gyermek eltartásáról, de gyakorlatilag egész családjának megélhetéséről egyedül gondoskodik, miközben egészségi állapota is kifejezetten megromlott. Nagyobb nyomattal indokolt továbbá figyelembe venni, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt, a vádlott és a sértett kapcsolata rendeződött, a vádlott erőszakos bűncselekmény miatt bíróság előtt mg nem állt. Ezekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte, hogy az enyhítő szakasz alkalmazására nyílt meg a lehetőség, még ha a bűncselekmény súlya komoly is. Így a Btk.82.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontja alkalmazásával a bűncselekményre megállapított szabadságvesztés alsó határánál enyhébb büntetés kiszabását tartott indokoltnak, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 év 10 hónapra enyhítette. Az így kiszabott büntetés továbbra is súlyos joghátrányt jelent, igazodik a cselekmény tárgyi

súlyához és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez. Szükséges, de egyben elégséges is a büntetési célok elérésére, arra, hogy a jövőben a vádlottat, de másokat is bűncselekmény elkövetésétől visszatartsa.

Ami a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés szükségességét és mértékét illeti, ezekben az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, rendelkezései megváltoztatásra nem szorultak. Ugyanez a helyzet a bűnjelekkel és a bűnügyi költséggel kapcsolatban is, mert az elsőfokú bíróság ezekre nézve is megalapozott és helyes döntést hozott.

A kifejtettekből következik, hogy a fellebbezések közül kizárólag a szabadságvesztés mértékének lényeges enyhítését célzó védelmi fellebbezés vezetett eredményre, az egyéb irányú fellebbezések nem, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét az ítéldbírála a Be.604.§ (1) bekezdés b) pontja, közelebbről a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta. A szabadságvesztés büntetés mértékét tehát enyhítette, az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései azonban érintetlenül maradtak, ezért azokat a Be. 604.§ (1) bekezdés a) pontja, közelebbről a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési nyilvános ülésen felmutatott közokirat tartalmára figyelemmel a vádlott személyi igazolványának számát a rendelkező részben helyesbítette, mert az eltért az elsőfokú ítéletben írttól.

A másodfokú ítélet elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615.§ (1) bekezdése alapján kizárt.

Budapest, 2019. június 5.

dr. Szalai Géza s.k. a tanács
elnöke . Katona Tibor s.k. előadó
bíró. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.98/2017/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.67/2019/13.számú ítéletével 2019. június 5. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. június 5.

. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

diktafonra: június 12.
Rev.: június 24. ea.b.

Lássa Iroda!

I. írja le 9 példányban,

II. adja ki :

- 1 pld Fellebbviteli Főügyészségnek hivatkozási számára,
- 1 pld védőnek,
- 1 pld vádlottnak, tértivevénnel,
- 1 pld sértettnek (tn)
- 1 pld Pest Megyei Főügyészségnek (tn)
- többbit vissza a BKT-nak, az iratokkal.

III. Bef. kiv.

IV. anonimizálást végezze el

V. Irattár!

Bp. 2019.07.04.